

בשירות ריגול-נגדי

(מספר זכרונות)

באחד הלילות, באחת עשרה, שעה שהייתי עסוק בתפקידי, בתורת תורני מטעם השירות החשאי, הודרכה רממת המשרד שבו הייתי שרוי, מחמת שקשוקו של מנגנון ה"טלטייפ". ידיעה זו, שבאה מחשיגנטון, היא היא שעוררתי לאותה דרך-חיים, שניתן לתארה כקריירה של "גנב-ארבא רשמי". בידיעה צויינה העובדה, שנספחתה של צירות מסויימת בחשיגנטון העלי אתמול, כפי שסבורים, את ניירותיהם באש. שמא נוכל להיודע אם גם הקונסוליה של אותה מדינה הניו-יורק, נהגה כן ?

בקשתי מאת הקצין הממונה עלי היתר לבלישה, שתיכנתי לבצע בקונסוליה, כדי לחקור בדבר. שלא כרבים אחרים, היה קצין זה מיכן ומזומן להעזה יתרה, ואף לסכן את הקריירה האישית שלו, לשם מטרה שלדעתו חובה להגשימה.

"עלה וצלה !" — הפטיר לעומתי — "אך יהא עליך לזכור שקונסוליות אלה — כמותן כטריטוריות זרות. לכל דבר. אם תתפסך — תגרם אי-נעימות מרובה למיניסטריין הצי". זאת ידעתי גם אני דעת היטב. מטום כך ניסיתי לחבל תחבולה של אדם "שענינו בראשו". התראיתי, קודם כל, עם מפקח-הכית והראיתי לו את תעודותי. התברר שהיה מותיקי-הצי, והיה נכון לסייע לי בכל-לב.

"בלילה אין כאן שום שומר, פרט לנערה-המעלית המיוחדת של הקונסוליה". השגתי עליוני-עבודה של עובדי הנקיון המקומיים, ובתחפושת זו עליתי, במעלית אחרת, קומותיים מעל לקונסוליה. מכאן ירדתי במדרגות והשתמשתי במפתחו של מפקח-הבית, שאין לך דלת היכולה לעמוד בפניו. מבפנים הגיע לנחירי ריח נייר חרוך. כל סלי המשרד העידו על ביעור-מסמכים. אלא שבחדר נמצאו גם קופות פלדה, כך משוער בכותל, וארגוני-הקיה רבים, כולם סגורים ומסוגרים. מובטח הייתי שעוד נותרו גם בתוכם תעודות רבות שחשיבות עצומה נודעת להן.

גמרתי ואמר לחזור לכאן, ברשות או שלא ברשות, ועמדי כל האנשים הדרושים לי, עם מכשירים מתאימים לפתיחתן של קופות-הפלדה וארגוני-התקיה.

"הריני מתנה עמך תנאי מפורש אחד" — סבר המפקד את אזני — "יהיה עליך לבצע את תפקידך כך, שאיש לא יחשוד שהציצו לתוכן".

זו היתה פקודה מוזעזת ל"פורץ-קופות" חובב. אך כבר למחרת החיליתי בורר לעצמי חבר עובדים שבעצרתו קיחתי להוציא לפועל את המלאכה ; מסגר, "קופאי", בלשן (שיצין את התעודות שכדאי לצלמן) — וצלם מעולה שיצלמן צילום מיקרופוני. שירות הבטחון הבריטי השאיל לנו בתולה אחת קשישה, כעורה ומעוכבת, כבת 50, שבאמצעות משא-וזרועותיה של כירים, מתבנות ומחבתים היה לאל ידה לקלוף גם עטיפה חתומה בשבעה חותמות, קב ונקי כל כך, עד שהדבר לא היה ניכר לו גם נברק בקרניים אולטרא-סגולות. כן ציפתי יחידת-בטחון, שתפקידה היה לשים עין על הבניין עצמו ולהזהירי במקרה שמישהו מפקידי הקונסוליה יתקרב למקום-המעשה.

כניסת-החשאי הראשונה של צוות מקובץ בחפזון זה, לא היתה באמת אלא מלאכת-חובבים. היינו מדוששים סחור-סחור, עטים וגדחקים מחדר לחדר ומוינים עינינו בפריצתם של מגעולים. כשנפרצה הקופה הראשונה נסינו כולנו לחנות מיד בכל אשר בתוכה. מסיפקני אם הקפדנו כהלכה על טשטושם של עקבות ביקורנו, אלא שיצאנו, באיזה אופן שהוא, בלא שהענין יתגלה, ובלישותינו נמשכו כך מדי לילה בלילה.

לילה אחד נשמטה מצלמתנו ונפלה ארצה בטפיחה מהדהדת. שום דבר מיוחד לא קרה,

אך נערה-מעלית של הקונסוליה מסר זאת, כנראה, לקונסול. בלילה שלמחרתו הוזרני איזה חוש ששי משמחו איננו כשורה. החלטתי לבדוק את המצב, קודם שאשגר את כת הבולשים שלי שנית. תקעתי עצמי שוב בעליוני-עבודה של אחד מעובדי הנקיון ובלווית מנהל-הנקיון נכנסתי לקונסוליה. האור ניתן עלינו מיד ולעינינו נצבו הקונסול ונוטר מזוין כשאקדחיהם שלופים. מדי עובד הנקיון הצילו את המצב, והקונסול התנצל ואמר כי היה סבור שליסטים לפניו. אחר-כך, מתוך הבניין הסמוך, שדרכו הייתי נוהג לארוב ולהציץ, ראיתי שהנוטר מגיע לכאן מדי יום ביומו, בחמש אחר-הצהריים, ושוהה כל הלילה. כל זמן שהיה כאן היינו מוכרחים למשוך לידנו מכל וכל. החלטתי להפטר ממנו אחת ולתמיד. לילה אחד חמקתי ועברתי בגנבה עד לריוטא השניה וסמוך לדלת-המעלית חבטתי בכסא חביטה הגונה, ומיד נסוגתי בחפזה עם הכסא למרתף. לא עברה חצי שעה ולמקום הגיע הקונסול, שהזעק על ידי הנוטר, במכונית טכסי מיוחדת. הצצנו מתוך הבניין הסמוך וראינוהו בודק את חדרי הקונסוליה ברוב התרגשות. על חבטות-כסא אלו חזרתי שנית לאחר לילות אחדים, ואף השגתי את אותן התוצאות. הפעם רבו הקונסול מאוד, מסתבר שנתיגע מפרשת טלטולין זו מתוך משתו מחמת תעתועי-הבל. למחרת לא הופיע עוד הנוטר, יש להניח שהקונסול סילקהו ממשרתו.

חזרנו לבלישותינו. הפעם היינו, מכל מקום, זהירים יותר, משום שידענו כי הקונסול חשדני וחרד. למדנו מתוך הנסיך. נתח זה של מלאכה נסתים רק לאחר 10 שבועות, אך משנסיים, היה בידנו תצלומה של כל תעודה חשובה. ברשותנו היו גם תצלומי הנוטריקון של הקונסוליה, הכרטיסיה שכללה את שמותיהם של כל אוהדי הציר בארה"ב, וחומר עשיר ומגוון שהוכיח כי הנאצים היו משתמשים בקונסוליה זו לצורך פעולות ריגול חשובות.

במרוצת השנתיים הבאות ביצעתי למעלה מ-150 בלישות כאלה מבלי שאיתפס. ואשרי שהרי לא הייתי יכול לסמוך אלא על עצמי בלבד. מכיון שעשיתי כל מה שעשיתי "מחוץ למסגרת החוק", לא יכולנו לקוות לתמיכה ממשלתית כלשהי במקרה של כשלון. "בשום נסיבות אל לך לסבך את ממשלתך!" — ההיריוני ההוראות שבידי.

* * *

בשביעי בדצמבר, כשפרצה המלחמה, היו הכל ובתוכם גם אנחנו עצמנו — חולי-ריגול. דומה היה שהטלפונים לא פסקו מצלצל. רבים היו מוסרים לנו טלפונים מעשיות בברגשים המשדרים ידיעות סודיות בגלים קצרים, ובצוללות גרמניות שהופיעו אישם. נמצא שהכל היה עורבא פרח, אך אנו מחוייבים היינו לחקור בדבר. כמה שבועות היתה דעתם של עובדי הלשכה מטרת והולכת. כל מקרה היה, בהכרח, עניין לחקירה ע"י כת-בילוש.

להעלים את פעולתנו מעינם של אנשים חשודים היה ענין קל יותר מאשר להסתירן מעיני אנשי-שלומנו. מעבדת המחקר שהקימונו הפכה, לצערנו, למקום ביקור החביב על הקצינים. הסכנאים אהבו להראות להם, לאדונים אלה, מה קל הוא לפתוח ארגוני-תיקיה באמצעות חוט ברזל או שבר-תער, איך מנקרין מנעוליה, פותחים מכתבים וכן הלאה, כל אותם הפעולות שביצענו תוך מעשי-הבלישה. לעתים תכופות למדי נשמעו גם הערות המתייחסות לפרשה מסוימת שבגילוייה עסקנו אותה שעה. הידיעות שנצטברו בדרך זו הפכו, אחר-כך, לחומר שיחה מושך-לב בשעת סעודת-הערב בטרקלינים. קציני צבא, ואחרים, שמעולם לא נטלו חלק בפעולותיהן של חברות-הבלישה היו סבורים שאין להם דרך נוחה מזה להתעלות בעיני נעוריהם. פעם, במסיבת קוקטייל, מסרה לי צעירה אחת פרטים מדויקים על אחת מפעולותינו, לאחר ששמעה אותם מפיו של איש-קומנדו, ככיכול, אחד מתרברב, שהעמיד פנים כאילו היה אחד מאתנו. תכנונה של בלישה כזאת והכנתה נמשכו לעתים למעלה מחודש ימים. מעשה-פריצה מוצלח אינו סתם ענין של "החטא או פגע".

כל בלישה חשובה הוכנה לאחר מיון שיירי גייר שנלקחו מסלי-משרדו של החשוד ביד עובדי הנקיון. במקרים רבים לימדונו שיירי-גייר קרועים או שרופים אלה כי מן הראוי הוא לבצע בלישה כהלכתה. אחד החשודים היה נוהג לקרוע את אגרותיו ולשרפן, אך לאחר שבועות

מספר הטילה מזכירתו את פנקס הסטנוגרפיה שלה, כמות שהוא, לתוך סליהניירות. פענוחו של פנקס-הקצרנית סייע לנו לתהות על תוכן כל אגרת חשובה שנכתבה על ידו במרוצת ששה שבועות.

לפי הוראותיה של הבתולה המעוכבת משירות הבטחון הבריטי שיפרגו את הטכניקה של פתיחת מעטפות חתומות, ושיכללוה ביותר. נוכחנו שעלינו להצטייד ביליוני-תאפולה, שאיפשרו לנו לעבוד באור מלא. למדנו לדעת כי לעבוד בשקט גמור, עד שנגלה את המיקרופונים שבמציאותם חשדנו. נוכחנו כי עלינו להצטייד במשיב-אבק, המכיל תערובת של פחם ואבקת-טלק כדי לחזור ולאבק את המסמכים או את פני הרהיטים. למדנו להזהר מפחים שנטמנו על כל צרה שלוא תבוא, ולהעלות על הנייר את רישומי החפצים שבתוך המגרות, בטרם שנגענו בהם, כדי שנוכל להחזירם בדיוק למצב שממנו נטלנום. אחת ממכונותינו היתה מצוידת במקלט ובמשרד בגלים קצרים. שני מכשירים ועוררים אחרים — אף הם לקליטה ולשידור, הותקנו בתוך מזודות קטנות.

...

אחת מבלישותינו המבורכות ביותר בוצעה בשיקגו, במשרדיו המפוארים של סטפן זיגלי, שנמצא בדיוטא 12. למראית עין עסק בבנקאות ובביטוח, ובשתי המלאכות גם יחד יצאו לו מוניטין בכל רחבי עולם. אך השלטונות האמריקניים חשדו בו, בזיגלי זה, שיש לו עוד משלוח יד שלישי וחשוב יותר, דהיינו: הנהלת רשת ריגול נאצית. את עסקי הבנקאות והביטוח היה מנהל בבירה נטראלית באירופה, אך רוב קשריו היו עם גרמניה.

כששכר את המשרדים בשיקגו דרש זיגלי שינויים רבים בקומה 12. סמוך לכניסתו התאונן באוני מפקח-הבית שהמנקות קלות-הדעת השחיתו תעודת אחת שייחס לה חשיבות עצומה, ועמד על כך שינתן לו להשתמש בעובדי נקיון משלו.

שלושה חדשים בדקנו את פיסות הנייר שהגיעו ממשרדו. הוא היה תומד צעצועים שאין לו תקנה. ובתורת צעצועים שימשו לו כמעט תמיד תמונות ועירות של תותחים ואניות, מטוסים ופצצות. לפעמים הופיע גם רישום שהיה דומה, במידה מבחילה, למנגנון הראדאר. לבסוף החלטנו לבצע בלישת-השאין במשרדיו.

בתורת האחראי נשאתי עמי אקדח ומקל-גומי. וכן גם לשלושת אנשי-הבטחון. לכל היתר היו אקדחי-גאונים בצורת עפרונות. תפקידי הראשון היה לדאוג לשיתוף-פעולה מצד מפקח-הבית. גם הוא, גם בעל הבית, שנחקרו לפני הפעולה, היו לנו לעזר. אך בעל הבית עמד על כך, כי קבוצת הבלישה תמציא לה טעם הגיוני למדי כדי להכנס לבניין. הצעתי לו שנופיע כמהנדסים הבודקים את שיעור שקיעתם של הבנינים.

„כל הבנינים“ — סברתי את אנו — „נסדקים בנקודות הלחץ, מחמת השקיעה, ומתקבל איפוא על הדעת — שמחמת מוראן של התקפות-האוויר יש בדתך לבחון נקודות-תורפה אלה. בתחושת זו נוכל גם להפסיק את פעולת המעלית למשך כל זמן החיפוש בתוואנה, שכל תגודה קלה שבקלות יש בה כדי להשפיע על מכשירינו העדינים. דבר זה ימנע מאתנו טרדות מיותרות.“

...

חמשת העובדים בבנין במשמרת-לילה נחקרו כולם. כתוצאה מן החקירה, הועבר אחד מהם לעבודה ביום. שנים מאנשי הבטחון, בעליוני-צעצועים, החלו צובעים את הפרוזדור, המוליך למשרדיו של זיגלי. לאחר יומיים הודיעו שיש כבר לאל ידם לזהות את כל חבר פקידיו. אז סקרנו — אני ומסגרי — את משרדיו של זיגלי סקירה מוקדמת. בחשאי חשאי, — שכן שיערנו לעצמנו כי אם מרגל הוא באמת, הרי יש להניח שזיגלי הטמין במשרדו פחים רבים. המסגר טיפל במנגנונה המסובך של הדלת החיצונית, ובפתוח מ-15 דקה היתה בידו טביעת-המפתח. בו במקום החל מתקין את המפתח.

באמצעות תכנית הדיוטא, שהמציא לנו בעל הבניין, ערכתי בחפזה תרשים של כל המחיצות שהקים זיגלי וצינתי את מקום הכסאות, המכתבות, הכרטיסיות ורהיטים אחרים. הכל נעשה בדממה גמורה. לאחר מכן בדקתי אחרי פחים-טמונים. על אדן החלון, מאחורי מכתבתו

של זיגלי, מצאתי מזוודה כרסנית, שחוט חשמלי נסתר נתמשך מתוכה לנקודת חיבור. הרחקתי ופתחתי את המזוודה. היא הכילה קולט-קול אשכולל ביותר, המופעל מאלי ברגע שנשמע בחדר צליל כלשהו, והמלים נקלטות במיקרופון ונחרות על הלוח.

לפני צאתנו מהמשרד חזרנו ובדקנו בדיקה יסודית, כדי להיות בטוחים שהכל הוחזר על מקומו כדרך שהיה מלכתחילה. את הרצפה המבהיקה, שנשאה את עקבות סוליות הגומי שלנו, הברקנו מחדש. אה מקומה של שכבת האבק הדקה שהיתה מוטלת על המזוודה לקחו עכשיו אבקת הטלק והפחם שלנו. בצאתנו, בדקנו את כל דרכי המנוסה האפשריים, במקרה של הפרעה. כן בחרתי בחדר רחצה, שנמצא במרחק ולתות מספר ממשרדו של זיגלי, למלאכת הצילום.

3 ימים לאחר הבילוש המוקדם, באחת אחר-הצות בערך, ניגשנו, קבוצה בת 11 איש, במכוניות קטנות אחדות, בלוחית מכונית-משא גדולה, שעליה היה כתוב: „חברת ההנדסה הצפונית-מערבית“, עם ציון שם הרכוב ומספר הטלפון. אכן, גם שכרנו למעשה משרד קטן, ברוב זה עצמו. שם החברה צויין על דלת המשרד, ומספר הטלפון נרשם במדריך-הטלפונים של שיקגו.

פרקנו מתוך מכונית-המשא כתריסר ארגונים ומזוודות, שכולם נשאו את חותם החברה, והכילו גם מכשירי בילוש שונים וגם מכשירים למדידת שיעור-רשקיעה של בניינים. שניים מאתנו נשארו מסתתרים בתוך המכונית — עובד הרדיו ואחד מאנשי שירות-הבטחון, שידע לזהות את עובדי זיגלי. מבעד לסדק מסותר בצד מכונית-המשא, נראתה הכניסה גלויה לפנינו.

כאדם זר במקום נגשתי לחדר מפקח-הבית והראיתי לו את העתקו של החוזה לבדיקת השקיעה של הבנין החתום בידי בעל הבית עצמו, ודרשתי להפסיק את שירות המעלית. אחד מאנשינו ניגש לפתוח את דלת משרדו של זיגלי במפתח, שהותקן לכך, כדי להיחלש אם אין הקבוצה כולה צועדת לעבר פח טמון. אם יתקל באפתעות — יעמידי פני ליסטים, ישא רגליו ויננס-על נפשו. אולם הדרך היתה פנויה. כשנכנס לחדר ניתק את קולט-הקול, תלה את וילוני-התאפולה ופתח את אור החשמל. לפי אות מוסכם נכנסו אחריו כל האחרים, והחלו עוסקים במלאכה. האלחוטאי הקים את הקשר עם המכונית שחיכתה בחוץ, הצלם התקין את מכשירו באמבטי ומומחה לענייני מנעולים ניקר מנעולו של אחד החדרים שמעבר לפרוודור. פרוודור זה לא נועד לשימוש אלא במקרה שנאלץ לנוס על נפשנו. כ־15 רגע לאחר תחילת העבודה הודיע האלחוטאי שבמכונית, כי אחד מאנשי זיגלי נכנס לבנין. החבריה נחפזה לאסוף את מכשיריה, ינסוגה לחדר שמעבר לפרוודור; מכאן חזרו והקימו את הקשר עם המכונית. בפחות מ־10 דקות פונה משרדו של זיגלי מבלי השאר סימן לכך שמישהו חדר לתוכו.

ביתניים ביצעו שניים מאנשי-הבטחון שבאכסדרא את הכניסה-ההשנייה, שנערכה מראש. אחד מהם דרש מאת המבקר להזהרות בפני מפקח-הבית, וביטל למעלה מחמשה רגעים בשיחות טלפוניות עם משרדים ריקים, שבהם נתכווין, כביכול, לגלות את המפקח הנכבד. ואלו השני החל מסביר בהרחבה מקצועית-טכנית מובהקת, על נסיונות-השקיעה.

„אתה מפריע לעבודה רבת-ערך“ — הסביר הלה — „כלום אין עבודתך שלך סובלת דיחוי

עד ליום המחרת?“

„האמת ניתנת להיאמר“ — אמר אותו פקיד — „שלא היה בדעתי לעבוד. נערכתי מצפה

לי בבאר סמוך ונתרוקן כיומי מזוים. רציתי רק להוציא בקבוק ויסקי מתוך מגרת מכתבתי. לא אשתה שם למעלה מרגע.“

העלינוהו, איפוא, עד לקומה ה־12, והמעלית נתעכבה למענו עד שפתח את דלת משרדו של זיגלי והוציא את הליקר שלו. אז עזב את הבנין ואחד מאנשינו נודד והלך אחריו עד שנחלצה אל נערתו בבאר. כשהודיע האלחוטאי שהכל כשורה, חזרו האנשים למלאכתם.

המומחה שהיה עמנו פרץ לקופת הפלדה „המובטחת מפני שודדים“ בפחות מ־20 רגע של טיפול במחוגיה ובמספריה. זוהי מלאכת-מומחים, הכרוכה בהכשרה יסודית ובנסיון רב. הצלחתה תלויה בחוש-מישוש מפותח, שמיעה חדה, ומומחיות רבה בכל הנוגע לאופן פעולתם של מנגנוני נעילה נסתרים.

כשנפתחה דלת הקופה לרוחה נתקלו עיני בחפיסה חתומה, ועליה טבועה חותמת תאריכים משרדית, מצויינת בדיו אדומה: "נתקבל בשעה 5.10 אחה"צ". התאריך ציין את יום אתמול. יש לשער שהחפיסה הגיעה סמוך לעת-נעילה, וזיגלי, שידע את תכנה, הניחה בקופה חתומה כמות שהיא. ציינתי ברישום מפורט את מקומה המדויק, כדי שיוכל להחזירה למקומה בסדר, ואז הוצאתיה ומסרתיה למומחה שלנו "לפתיחת מעטפות חתומות".

הוא עטף את החפיסה בצלופן, לאחר שנקב בו נקבים כדי לחשוף את הגושפנקא. אחר כך ערבב עיסת-שעיה שבאמצעותה נטל את רישומי החותמות שנחשפו. אחר-כך, בחודו של עפרון-הלחמה פלדי מלוהט עקר את חומר החותם בשפולי נייר העטיפה. מאחר שנייר זה הודבק לפני חתימתו בחותם, הרטיב המומחה את חלק העליון של המעטפה בתמיסה שבה נוהגים להשתמש מאספי הבולים, כדי להסירם ממעטפותיהם. כשהוספגה כדבעי וריככה את הדבק שמתחתיה, הרים בעדינות את דש המעטפה העליון.

החפיסה הכילה קונטרס-נוטריון. צילמנו דף אחר דף, ואחר-כך החזרנוה למומחה לשם חתימה מחדש. הלה ריכך את חומר החותם המנותץ בעפרון ההלחמה וטבע אותו בעזר במקומה, בעזרת האמהות שנעשו באמצעות העיסה. החותמות נראו כדרך שהיו מלכתחילה, מבלי להעיד על טיפול או מגע כלשהו.

בין כה וכה גילינו בקופה מה שגראה לנו כמוקש — חוט המתפתל עקלקלות אל קופסת-פח מאובקת. 20 רגע ביזבזנו על רישומו של חוט זה ומדידתו ועד שנוכחנו בבירור כי לא היה קשור עם משהו אחר. אז הרקנו את יתר החפצים בקופה ומסרנום לידי הבלשן-המומחה, שבדק את שיעור חשיבותם. על תהליך זה חזרנו לגבי כל המסמכים והתעודות שהוצאו מהמכתבות וארגוני-התיקה.

אותו בלשן מומחה, היה בקי בארבע שפות ובכולן הזדמן לו להשתמש באותה בלישה. הצלם עבד בקדחתנות. בפחות מארבע שעות צילם 2000 תצלומים של מכתבים, נוטריונים, דו"חיים וחומר אחר. עם תום הבלישה התאספנו באכסדרת הבנין, שם ערכנו להנאתם של העובדים הצגה רבת-י של ליקוט מכשירי מידת השקיעה וטיוטתם של חשבונות מסובכים... השגנו הוכחות למכביר שזיגלי עמד בראש רשת ריגול נאצית בחצי תריסר ערים גדולות באמריקה. אחדים מתוך המסמכים שבקופות הכילו את שמות הסוכנים וכתבותיהם. אחרים כללו הוראות לשימוש במיקרופילם, דיו נעלמה, הילכות-תחפוש וכו'. תוך חודש ימים נעצרו כל סיכני זיגלי וטבעת הריגול נותצה. אך לא זיגלי ולא מישוהו אחר ממקורביו ידעו כיצד אירע הדבר.

...

אותה עת, בניגוד לחזיתנו המרושלת הראשונה לאותה קונסוליה זרה, ארגנתי את פעולותינו כך, שלא היינו סומכים על המקרה העיור במאומה. הרבה מהצלחת בלישותינו החשאיות יש לייחס למומחיותם של הטכנאים שעמדו לרשותנו. היו אלה אנשים שמדי לילה בלילה סיכנו את חייהם ואת שמם הטוב. כולנו פעלנו ללא אפוזרופסיות וללא פטרונות. אך הם סיכנו את עתידם המקצועי, ויחד עם זה יכלו לעמוד גם בפני פשיטת רגל עסקית. אחד מטובי מומחינו לצילום היה מועד, לעתים מזומנות למדי, למאסר כפורץ לרשות זרים, משום שביקש לסייע לנו בביצוע תפקיד מיוחד בתחום הצילום. מומחירדיו התקינו לנו, — למקומות שאין בהם טלפונים שיכולנו לצרף אליהם מכשירי האונה נסתירים, — מכשירים ועזרים העובדים על סוללות-יבשות, שיכולנו להסתירם בכוננית ספרים קטנה. וכך השגנו את האינפורמציה הדרושה, והבלישה שבוצעה באותו מקום נשאה פרי הילולים.

מקץ ימים הועברתי מיחידת-הבילוש שלי ונעשיתי מדריך במשרד החשאי של "לשכת השירות האינטרטרגי", שבהם הוריתי לסוכניו את תכסיס ניקור-המנעולים וכל שאר אומנויות המסינפות לכך.